Моторні діти, дівоньки й хлоп’ята!
Первоцвіт наш, веселі небожата!
Щоб знали ви, як в світі треба жить,
Як шанувати долю молоденьку
І стерегтись, чого не слід робить,-
Я розкажу вам баєчку маленьку.

Було собі Ягня, потішненьке таке,
В кошарі не було такого,
Жартливе і швидке,
Не слухало нікого.
Раз — чи само або ж підмовив хтось —
Надумалось воно все стадо насмішити:
У вовчу шкуру одяглось
І ну скакать, аукать і страшити.
Регочуться, плигають і кричать,
Неначебто бояться вовкулаки,-
Таке там стали вироблять,
Аж насторочились собаки,
А потім кинулись на вовчика гуртом,
Дали йому такої наминачки,
Що аж шматки посипались кругом —
Собаки не дають вовкам потачки.
Де й дівся сміх, піднявся стон і плач,
Насилу бідного оборонили.
Отак, як бач,
Із жартів лиха наробили!
Всіх жаль бере — овечок і ягнят,
І журиться вівчар, і плаче бідна мати,
Бо то не іграшки, не жарт —
В зубах собачих побувати.
Такого лишенька ніколи б не було,
Коли б не слухали дурної волі;
Жило б собі Ягнятко і росло,

Радіючи на ріднім полі.

1890.